WALT DISNEY'S

Donald Duck

EEN VROLIJK WEEKBLAD

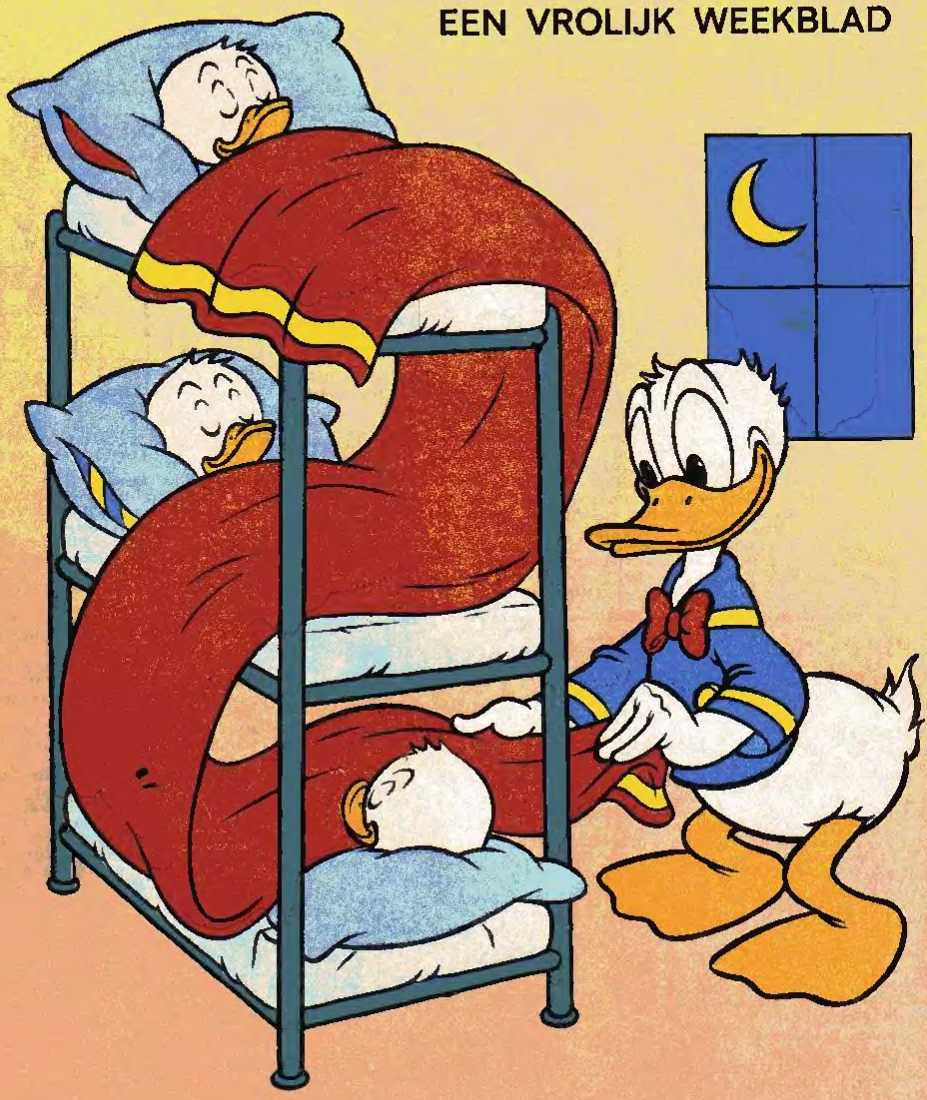

Nr. 47 21 NOV. 1964

Beste vrienden en vriendinnen

„Tante Katrien, u moet ons helpen!" riepen de neefjes al bij de voordeur toen ze Katrien een paar dagen geleden een bezoek brachten.
„Wij moeten een opstel maken," zei Kwik.
„Over iets dat we zelf hebben beleefd," zei Kwak. „Maar we beleven nooit iets," zei Kwek.
„Kom, kom," zei Katrien. „Denk eens aan de laatste uitvinding van Willie Wortel! Weet je nog wel: hij zou een priklimonadefontein voor jullie clubhuis maken, die limonade uit houtzaagsel maakte." — „Ja, en toen deed hij er bij vergissing turfmolm in," zei Kwik. „En toen spatte het hele ding uit elkaar," zei Kwak.
„Maar daar schrijf je toch geen opstel over," zei Kwek. „Dat gelooft toch niemand.
„En die driepersoonsfiets dan die Otto van Drakenstein voor jullie heeft gemaakt?" zei Katrien weer. „Ja, als je op het zadel ging zitten, begon hij te toeteren," zei Kwik.
„En hij reed alleen maar achteruit," zei Kwak.
„Maar daar schrijf je toch geen opstel over," zei Kwek, „dat is zo flauw!" Plotseling klaarde het gezicht van Kwak op. „Ik weet het," zei hij stralend. „We gaan een opstel maken over de heerlijke koekjes die tante Katrien kan bakken!"
„Ja," zei Kwek. „Mogen we het recept er dan bij hebben, tante Katrien?"
„En als het kan ...." zei Kwik.
„Ja, hoor," zei Katrien lachend. „Je mag ze ook nog eens proeven. Ik heb net verse."
Ze haalde een grote schaal koekjes uit de keuken. De neefjes proefden. „Voortreffelijk!" zei Kwek. „Werkelijk heerlijk!" zei Kwak. „Dat wordt het beste opstel," zei Kwik.
„Dat hoop Ik dan maar," zei Katrien, nog steeds lachend. „Jullie zijn me een stelletje slimmerds, hoor!" En ze presenteerde hun nog een koekje.

OOM DONALD

Onze wekelijkse prijsvraag

In de hokjes, van boven naar beneden, woorden van de volgende betekenis invullen:
1. Stenen berg. 2. Vervoermiddel. 3. Ruimte om in te bakken. 4. Tegenovergestelde van breed. 5. Betrekking. 6. Voeder. 7. Vrucht. 8. Roofvogel. 9. Overschot. 10. Vaartuig.
Heb je de juiste woorden ingevuld, dan lees je in de rode hokjes van links naar rechts de naam van een muzikaal beroep.
Schrijf deze naam op een briefkaart en stuur die vóór 26 november aan DONALD DUCK, Postbus 792, Amsterdam. Schrijf duidelijk je naam en adres op de kaart en zet in de linkerbovenhoek: Oplossing nr. 47

PRIJZEN

Eerste prijs: een horloge; tweede prijs jongens: bouwdoos; meisjes: weefdoos; 10 derde prijzen: een badmintonspel; 20 vierde prijzen: een bal.

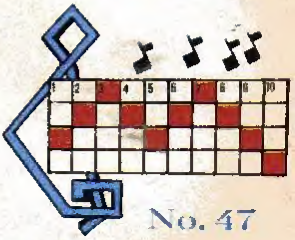

Opletten allemaal!

De winnaars van prijsvraag nr. 40 zijn:
1e prijs: horloge: H. v. Bruinessen, Pantserstr. 10a, **R'dam-25; 2e prijs: weefdans:** A. v. d. Hoek, Hauptstr. 51, **Schöppingen, D.; 3e prijs: badmintonspel:** M. en D. d. Waal, **Drongelen;** Kinderen Verhaar, **Uithoorn;** C. en P. Stultiens, **Weert;** A. en K. Geitz, **Emmen;** Yv. Hazewinkel, **Oldenzaal;** A. Aanstoot, **Den Haag;** L. Heijmans, **Vught;** R. Claproth, **Apeldoorn;** M. Smedinga, **Wieringerwaard;** R. Bouwman, **Norg.**
Bal: J. Goorhuis, **Battmingen, Zw.;** P. Nauros, **Breda;** T. d. Vormer, **H. I. Ambacht;** J. Jansen, **Wekerom;** A. v. Wilgen, **Alphen a. d. Rijn;** T. Koster, **Haarlem-Nrd.;** M. Abrahamsz. **Wageningen;** H. Versluis, **Langeraar;** B. Stokman, **A'dam-West;** H. Mutsaers, **Geertruidenberg;** C. d. Waal, **Kamerik;** E. Gort, **Terneuzen;** H. t. Hoeve, **Burgerbrug, N.H.;** A. Verdonschot, **Brouwhuis, N.Br.;** G. v. d. Steen, **Loppersum, Gr.;** J. v. Kempen, **Stadbroek-Sittard;** A. v. Meerloo, **Veenwouden;** J. Bernardus, **Maarssen;** P. Sanderse, **Melisherke;** E. Visseren, **Moerdijk.**
De oplossing van prijsvraag nr. 45 luidt: **FORTUIN.**

Ons ziekenlijstje

Aniko Batta is 13 jaar. Ze is helemaal uit Hongarije gekomen om hier weer beter te worden. Sturen jullie haar eens wat mooie kaarten? Vooral foto's van de Beatles vindt ze erg fijn. Haar adres is: Goois Kinderziekenhuis, Crailosweg 116, Huizen (Post Bussum).

Frieda Bok is 11 jaar en ligt al een poosje thuis. Ze spaart foto's van filmsterren. Haar adres is: Rembrandtstraat 14, Leeuwarden.

Petra Louis is 4 jaar en moet nog een tijdje kuren. Ze vindt vooral kaarten van auto's en paarden erg mooi. Haar adres is: Hellomare, Wijk aan Zee.

Kees Koenders is 15 jaar en ligt al een tijdje in het sanatorium. Hij leest graag en spaart speldjes. Zijn adres is: San. Berg en Bosch, Josef III Hal I, Bilthoven.

Panla Veldboer is 13 jaar en is al een poosje ziek. Ze spaart foto's van de Beatles en de West Side Story. Haar adres is: Dorpsstraat 101, Tuitjehorn.

Oom Donalds brievenbus

Frank Biemans, Waalre. Je moet 'n beetje geduld hebben, Frank, voordat je in de Brievenbus komt te staan en ook voor je een prijsje wint! Maar je zet toch wel door, hè? Dag, Frank!

Gerrie Tuyl, Arnhem. Wat een vragen in één brief, Gerrie! Als Ik ze hier allemaal zou beantwoorden, was de Brievenbus te klein! Ik kan nu alleen maar zeggen dat Kwik, Kwek en Kwak echte neefjes zijn, je moet zelfs de groeten van ze hebben!

Ton Smit, Rotterdam. Waarom wil jij niet zo'n hondje als Rakker hebben, Ton? Vind je hem te stout of houd je niet zo veel van honden? Dag, Ton!

Greta Hoekema, Leeuwarden. In welke klas zit je nu, Greta? Ik hoop dat je met al je huiswerk toch ook nog een beetje tijd voor jezelf overhoudt. Maar dat zal wel loslopen, hé? Dag, Greta.

Aukje en Jantje Boer, Nw. Scheemda. Hoe oud is Aukje eigenlijk? Hebben jullie de roischaatsen al? Ik zou die looppop best eens willen zien. Dag, Aukje en Jantje!

Schrijven jullie me maar zo vaak als je wilt, hoor, maar vergeet niet duidelijk je naam en adres te vermelden en in de linkerbovenhoek van de envelop te zetten: OOM DONALDS BRIEVENBUS. Mijn adres is: Postbus 792, Amsterdam.

WALT DISNEY

Donald Duck

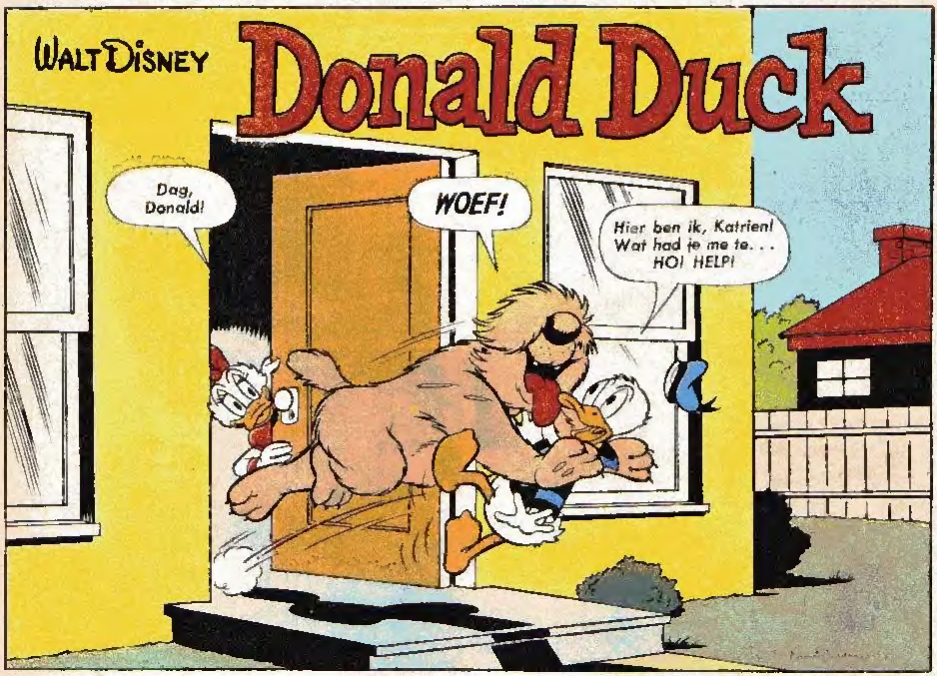

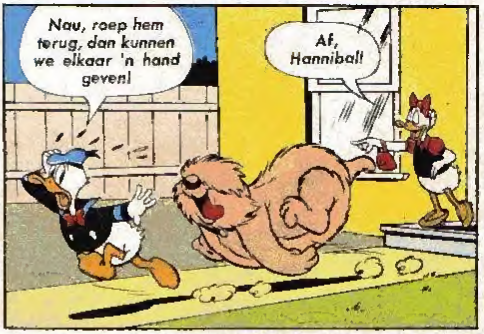

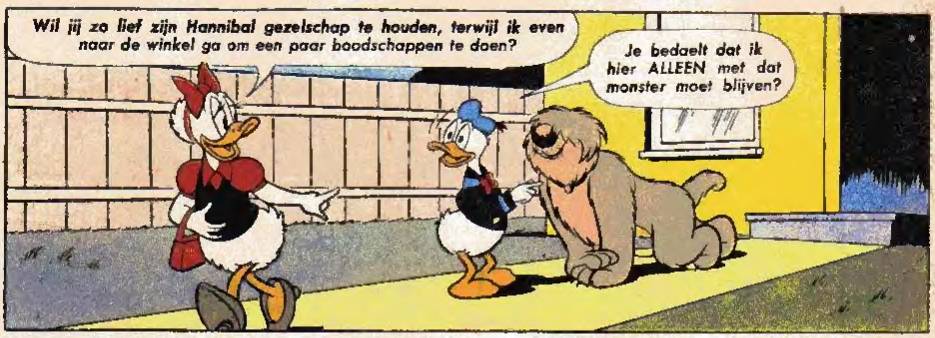
Wil jij zo lief zijn Hannibal gezelschap te houden, terwijl ik even naar de winkel ga om een paar boodschappen te doen?
Je bedaelt dat ik hier ALLEEN met dat monster moet blijven?

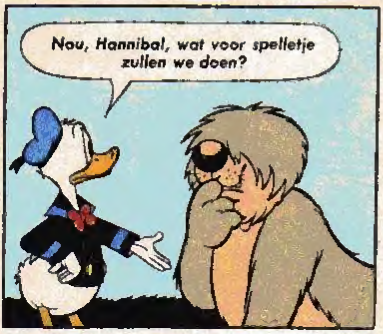
Nou, Hannibal, wat voor spelletje zullen we doen?

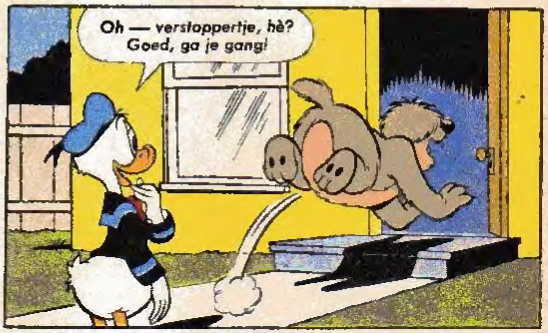
Oh — verstoppertje, hè? Goed, ga je gang!

Ben je klaar? Ik kam!

Hmm! Hij weet zich goed te verstoppen!

Ik ben je op het spoor, Hannibal! Ik heb je zo te pakken!

Nou, in de hal zat hij niet!

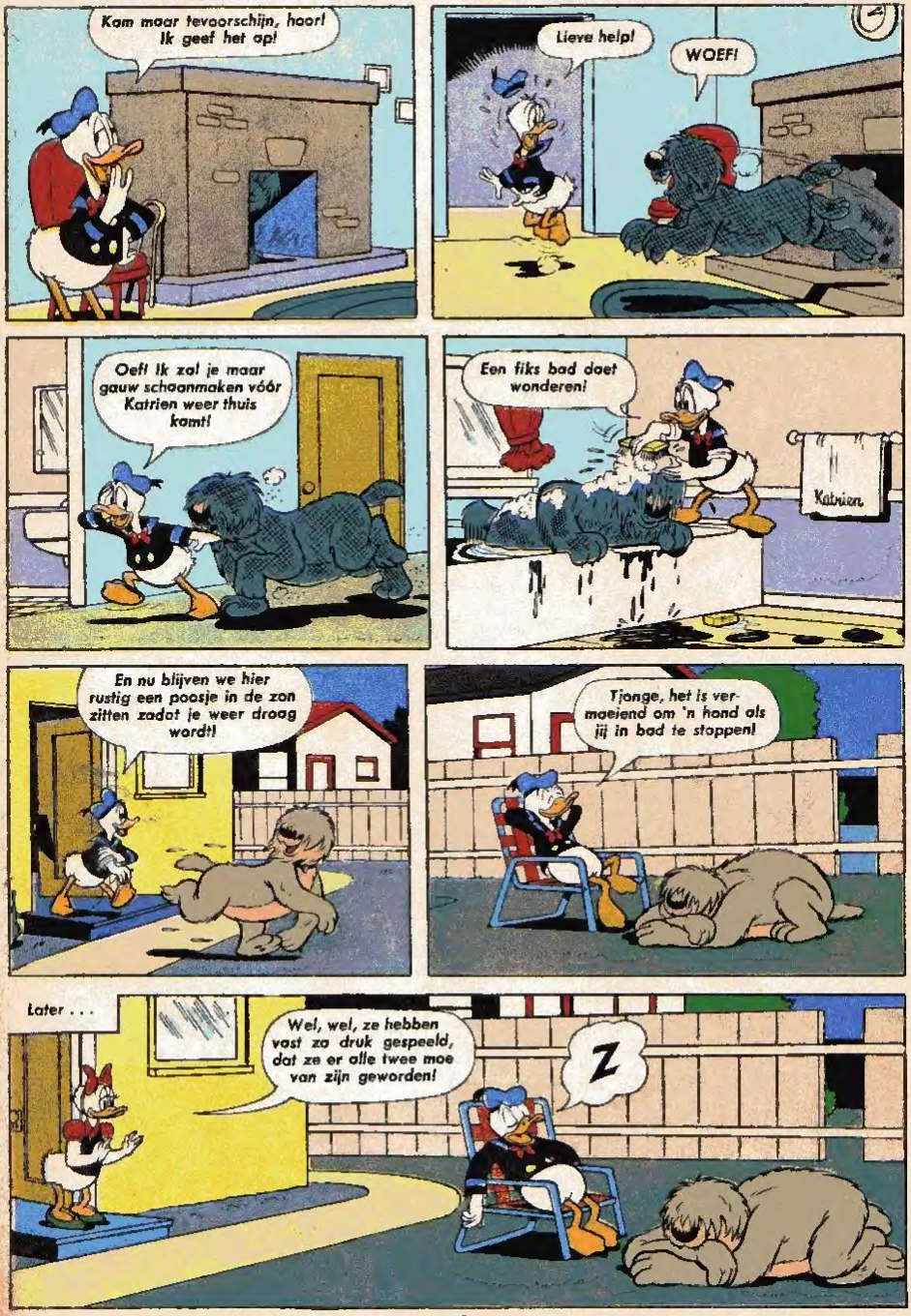
Kom maar tevoorschijn, hoor! Ik geef het op!
Lieve help!
WOEF!
Oef! Ik zal je maar gauw schoonmaken vóór Katrien weer thuis komt!
Een fiks bad doet wonderen!
Katrien
En nu blijven we hier rustig een poosje in de zon zitten zodat je weer droog wordt!
Tjonge, het is vermoeiend om 'n hond als jij in bad te stoppen!
Later . . .
Wel, wel, ze hebben vast zo druk gespeeld, dat ze er alle twee moe van zijn geworden!
Z

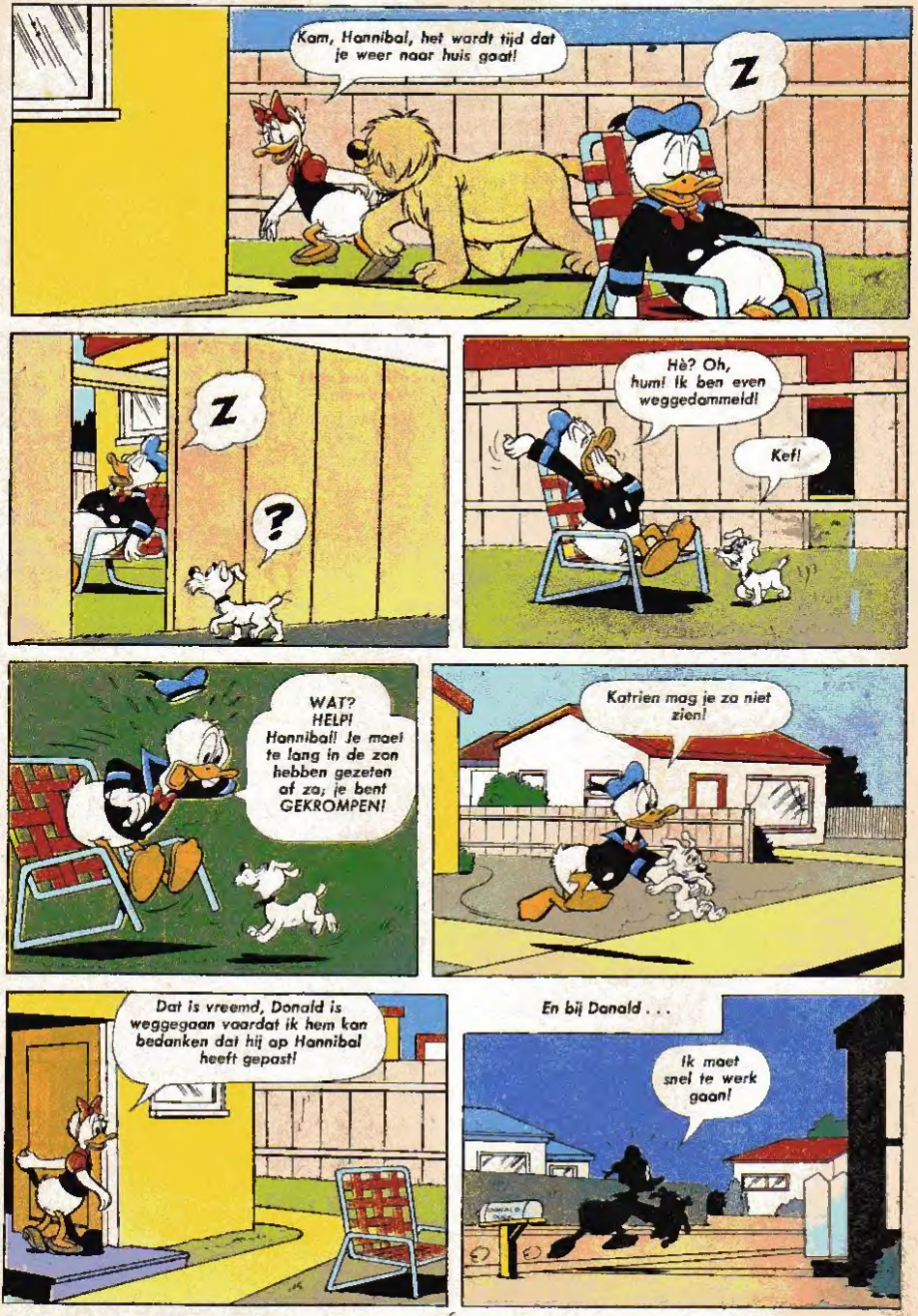
Kom, Hannibal, het wordt tijd dat je weer naar huis gaat!
Z
Z
?
Hè? Oh, hum! Ik ben even weggedommeld!
Kef!
WAT? HELP! Hannibal! Je moet te lang in de zon hebben gezeten of zo, je bent GEKROMPEN!
Katrien mag je zo niet zien!
Dat is vreemd, Donald is weggegaan voordat ik hem kan bedanken dat hij op Hannibal heeft gepast!
En bij Donald . . .
Ik moet snel te werk gaan!

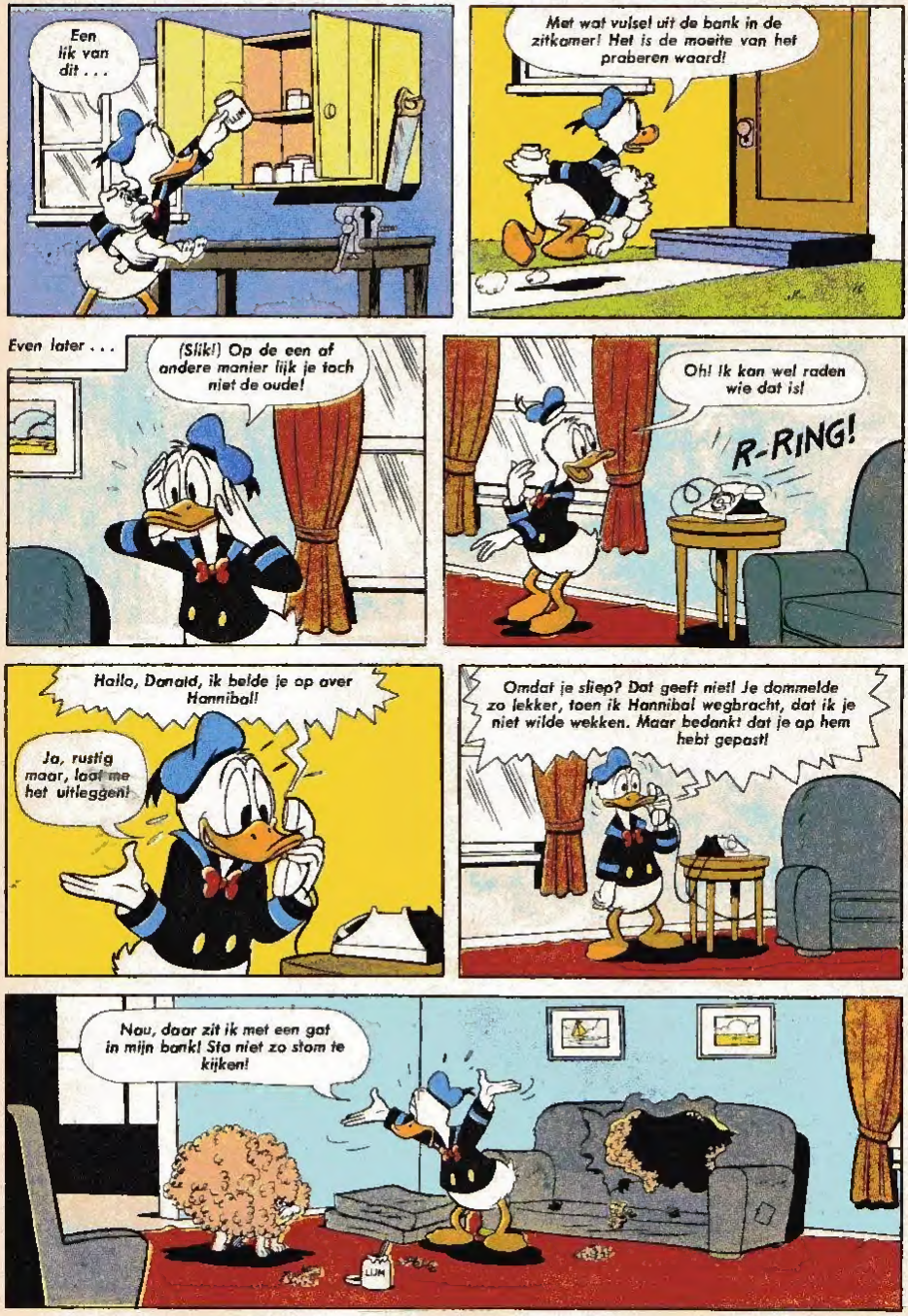
Een lik van dit . . .
Met wat vulsel uit de bank in de zitkamer! Het is de moeite van het proberen waard!
Even later . . .
(Slik!) Op de een af andere manier lijk je toch niet de oude!
Oh! Ik kan wel raden wie dat is!
R-RING!
Hallo, Donald, ik belde je op over Hannibal!
Ja, rustig maar, laat me het uitleggen!
Omdat je sliep? Dat geeft niet! Je dommelde zo lekker, toen ik Hannibal wegbracht, dat ik je niet wilde wekken. Maar bedankt dat je op hem hebt gepast!
Nou, daar zit ik met een gat in mijn bank! Sta niet zo stom te kijken!
LUN

WALT DISNEY

de kleine Boze Wolf

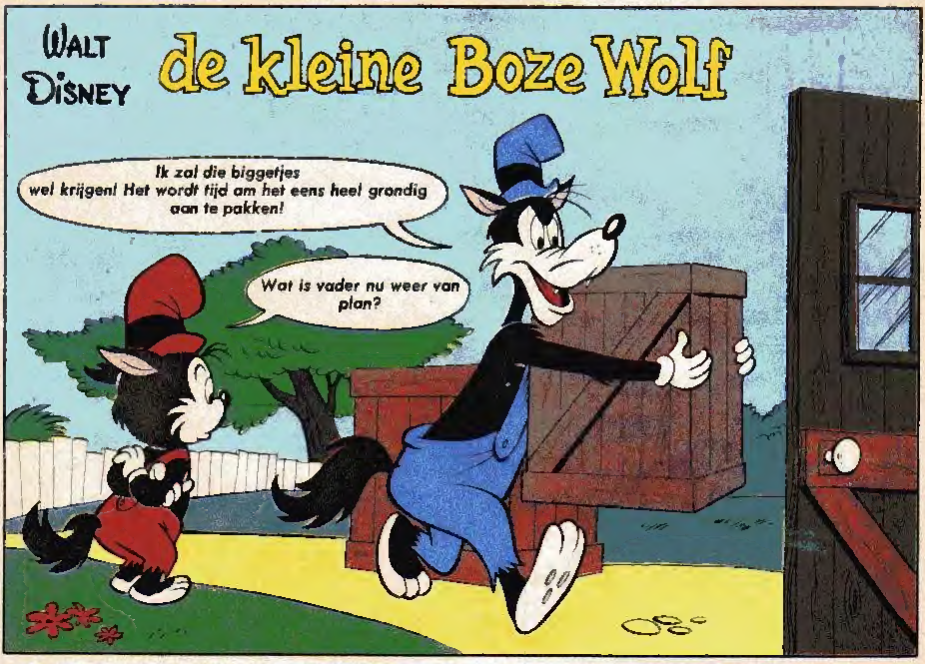

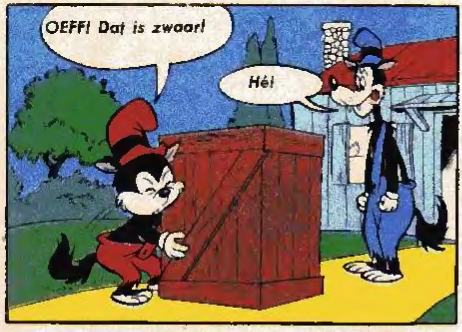

Oei! Hij heeft de deur op slot gedaan! Dat ziet er slecht uit!
KLIK!

HET IS SLECHT!

Die biggetjes zullen me deze keer niet ontsnappen! Nu aan de slag!
HOE MAAK IK MECHANISCHE MONSTERS ?

Eens kijken, dit heb ik nodig en dat . . . Haha! De biggetjes zullen niet weten wat ze zien! Maar ik wel, ik zie straks varkenskluif op tafel!

OOEWW!
AUW!
!!!AH!

Oef! Hij is bijna klaar!

Die armen hebben werkelijk stalen spieren nodig om de biggetjes te vangen!

Hèhè! Het werk is klaar!
Morgen ga ik drie kleine biggetjes vangen met deze robot!

Ik ben doodmoe! Ik kan nu maar beter gaan slapen!
Nu kan ik een kijkje gaan nemen!

Eens zien wat hier . . . OH! EEN ROBOT!
Dus dat is het!

Er moet toch iets zijn wat ik kan doen om mijn vriendjes van dat manster te redden!

Ha, ik weet het! Dit zal vader een lesje geven!
KIEZER

Als ik dit nu een beetje verander . . .
UIT
AAN

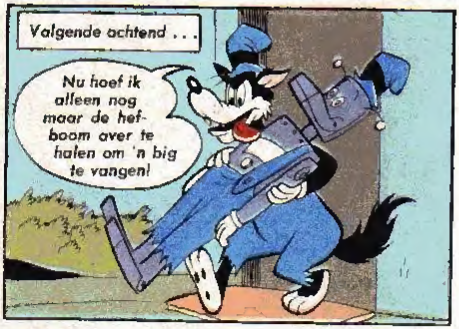
Volgende achtend . . .
Nu hoef ik alleen nog maar de hefboom over te halen om 'n big te vangen!

UIT
AAN

En nu ga ik lekker uitrusten terwijl de machine voor mijn eten zorgt!
Smek! Ik kan haast niet wachten!
Hy is alweer terug! Prachtig!
KLENK! KLONK!
OEW-W-WIII!
EEN STINKDIER!
Ha-ha-ha! Ik kan nu maar beter mijn vriendjes waarschuwen voordat vader terugkomt en het monster weer goed afstelt! Ha-ha-ha! Wat een mop!

Bah, bah, en nog eens bah! Ik vraag me af wat er nou eigenlijk mis is gegaan! Maar ik zal het uitzoeken en de robot weer maken!
Ik hoop dat Wolfje me zo niet ziet! Als vader kun je er zo niet bij lopen!
Hoe kan dat nou! Deze draden zitten helemaal verkeerd! Wacht . . . zo — . . hmmm . . .
Hé, jongens, jullie zijn in groot gevaar! Ik kom jullie waarschuwen!
Haeza?
. . . En vader heeft er een gebouwd om jullie te vangen! Kijk, deze!
Wat moeten we doen?
Wij zullen eens zien wie er deze keer te grazen wordt genomen!
KOM, MANNEN, AAN DE SLAG!

Hier, dit kunnen we ook wel gebruiken!
Leg het maar in de haek!
HOE MAAK IK MECHANISCHE MONSTERS?

De benen zijn bijna klaar! Kijk maar eens hier!
Ze zien er stevig uit, precies wat we nodig hebben!
LIJM

Help! Ik zit vast! Haal me eruit!
We moeten opschieten! Vader zal za wel terug komen!

Nu kan er niets mis gaan! Ik vang nu echt de biggetjes!

Oei . . ga klaar staan! Daar komt hij al aan!

Ik zal hem opwinden! Dae de deur maar open!
Laten we hopen dat het werkt!

EEN VERRASSING VOOR DE BIGGETJES!
EEN VERRASSING VOOR UZELF!

Oh, ze willen vechten, hè? Laat ze maar opkomen! Nou, dat kan!
Ik schroef hem gewoon op tot-ie op zijn sterkst is! Door kan dat schriele robotje van hen toch niet tegen op!
KLENK!
KLONK!
KLENK!
KLONK!
RRRKKK!
KLENK!
Zet 'm op, robot!
HOERA! Slo d'r op!
WELKOM
Zet 'm op, robot! Hak hem in mootjes!
GEEF HEM VAN KATOEN!
BANG!
BOEM!
BAM!
KONK!

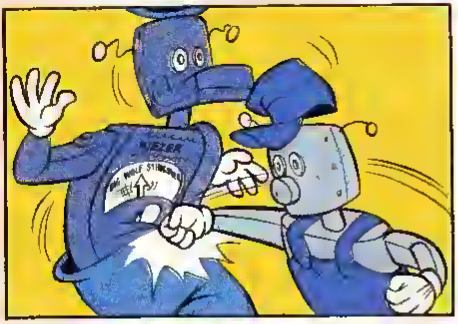

OEI! HELP!
KLENK!

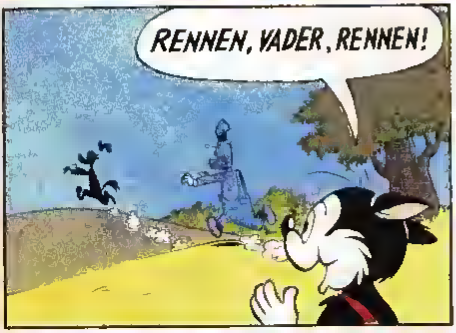
RENNEN, VADER, RENNEN!

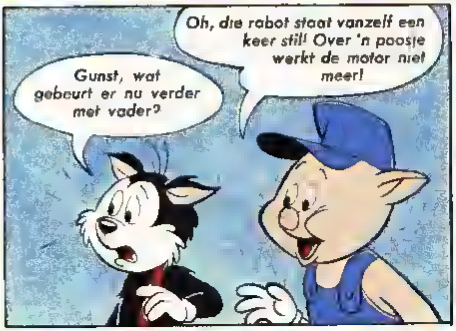
Gunst, wat gebeurt er nu verder met vader?
Oh, die robot staat vanzelf een keer stil! Over 'n poosje werkt de motor niet meer!

Het is erg jammer dat je vader er niet bij kan zijn, Wolfje, nu wij feest vieren! Ik weet dat hij van lekker eten houdt!
Maar hij had zo'n haast om weg te komen, we konden hem niet eens vragen om te blijven!
Ik zal wat eten voor hem bewaren! Hij zal wel honger hebben als hij terug komt!

Neem nog een glaasje machine-olie, robot! Je hebt het wel verdiend!
KLENK!

Volgende keer zal ik (hijg-hijg) het zelf maar weer (puf-puf!) proberen!

door
BOUKE
JAGT

illustratie:
JAN WESSELING

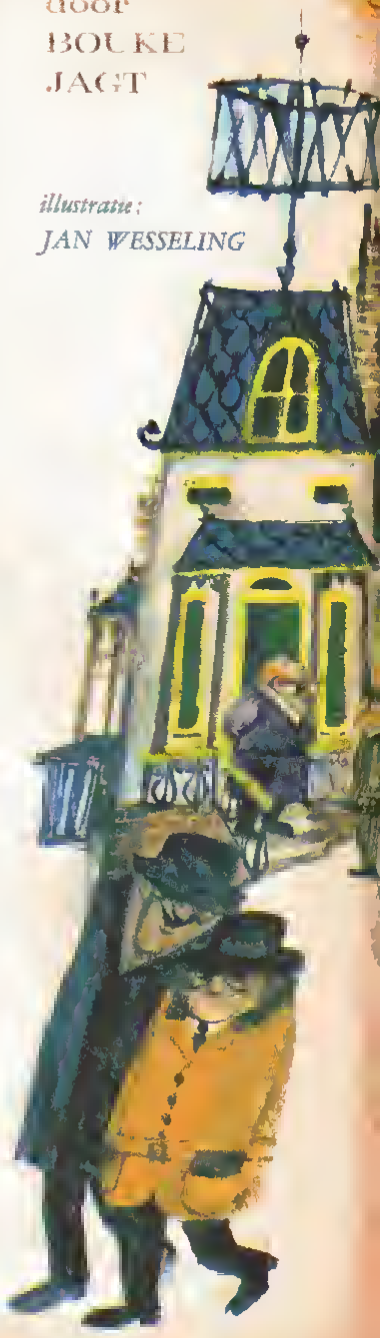

IN een klein dorp, dicht bij een groot bos woonde eens een meneer Snibber. Die meneer Snibber was een heel geleerd man en hij kon allerhande dingen uitdenken waar nog nooit iemand aan had gedacht. Een soort uitvinder dus. En op de dag dat dit verhaal begon, was meneer Snibber met iets heel moeilijks bezig.

Waar bij aan bezig was? Dat hoor je nog wel, maar eerst gaan we even kijken wie er net belde bij meneer Snibber.

Meneer Snibber sloft de lange gang door naar de deur. Hij doet de deur open en . . .

„Goedendag, meneer Snibber," zegt meneer De Wit.

„Ha, meneer Smit," zegt meneer Snibber. „U komt zeker eens kijken hoe het met mijn nieuwe machine gaat?"

„Zo is het," antwoordt meneer De Wit. „En ik kom meteen even kijken of ik niet een handje ken helpen."

„Dat zal vast wel," zegt meneer Snibber. „Kom maar vlug binnen." Samen lopen ze naar de grote werkkamer van meneer Snibber, waar de machine staat.

„En, meneer Snibber," vraagt meneer De Wit, „kunt u nou werkelijk met die machine het weer veranderen?"

„Precies," antwoordt meneer Snibber opgewekt. „Ik kan de zon laten schijnen, en het laten regenen, sneeuwen, misten en onweren ook."

„Het is niet te geloven," roept meneer De Wit verbaasd uit.

„En toch is het zo," antwoordt meneer Snibber. „Let maar eens op." Hij wijst op een klein lampje dat boven op de machine zit. „Kijk," zegt hij. „Als ik nu aan deze knop draai, gaat dit lampje branden. Dan zet ik dit knopje op het weer dat ik wil hebben en dan gaat het regenen of sneeuwen. Precies zoals ik het wil."

Hij draait aan de eerste knop en samen kijken ze gespannen naar het lampje. Het lampje gaat meteen branden.

„Hij doet het! Hij doet het!" roept meneer De Wit opgewonden. Dan draait meneer Snibber aan de andere knop. Hij zet hem op regen.

Langzaam maar zeker komen er dikke wolken aandrijven. Ze pakken zich samen boven het dorp. En na een paar minuten druppelen de eerste dikke druppels naar beneden. Nog twee minuten later stortregent het.

„Dat is een beste bui regen," zegt meneer Snibber tevreden. „Nu nog een beetje wind er bij. Kijk dat doe ik zo!"

Weer draait meneer Snibber aan een knop en ja hoor! Buiten begint het te waaien. De wind rukt aan de bomen en giert door de schoorstenen.

„Zeg eens," zegt meneer De Wit. „Ik hoop wel dat u het weer straks weer verandert. Ik ben zonder regenjas gekomen, ziet u."

„Wees maar niet ongerust," antwoordt meneer Snibber. „Ik heb nu gezien dat de machine werkt. Voor de rest van de dag laten we het mooi weer worden. En wij gaan een kopje koffie drinken."

„Dat is een goed idee," zegt meneer De Wit. „Een kopje koffie lust ik ook wel. Maar ah . . . wat gaat u nu met die machine doen, meneer Snibber?"

„Wat ik met die machine ga doen?" Meneer Snibber kijkt naar meneer De Wit. „Daar ga ik geld mee verdienen. Iedereen kan bij mij precies dat weer bestellen dat hij nodig heeft. Begrijpt u? Mensen die met vakantie gaan, willen graag mooi weer. Nou, daar ga ik voor zorgen. En als het land regen nodig heeft, dan maak ik dat ook."

„Aha!" zegt meneer De Wit, die het nu ook begrijpt. „Dat is slim bedacht."

„Dat dacht ik ook," antwoordt meneer Snibber. „Kom, we gaan koffie drinken en een advertentie maken voor de krant. Want anders krijg ik geen klanten voor mijn mooie machine."

Dat gaan de twee mannen dus maar doen.

DE volgende morgen zitten meneer Snibber en meneer De Wit weer in de kamer waar de machine staat. Meneer Snibber heeft de krant in zijn handen.

„Luister," zegt hij, „Hier staat de advertentie." Dan leest meneer Snibber de advertentie hard op:

„Wilt u het weer veranderd hebben? Meneer Snibber laat het voor u regenen, hagelen of sneeuwen. Hebt u liever sun? Dat kan ook. Voor alle inlichtingen, Snibber, Sterrenlaan 18. Telefoon 1234."

„Nou?" vraagt hij aan meneer De Wit. „Hoe klinkt dat?"

„Geweldig," zegt meneer De Wit, „Daar komen vast veel klanten op." Dan rinkelt meens de deurbel.

„Nee maar," zegt meneer De Wit, „Zou daar de eerste klant al zijn?"

„Wie weet?" zegt meneer Snibber en gaat open doen.

Aan de deur staat 'n klein meisje.

„Dag, klein meisje," zegt meneer Snibber. „Wat kan ik voor je doen?"

„Ik ben Ankie van Putten, meneer," zegt het meisje. „En bent u die meneer die het kan laten sneeuwen?"

„Dat ben ik," antwoordt meneer Snibber opgewekt. „Maar wat kan ik voor je doen?"

„Ja, ziet u, meneer," zegt dan Ankie van Putten. „Ik ben in januari jarig geweest en toen heb ik een hele mooie slee gekregen. Maar daarna heeft het helemaal niet meer gesneeuwd. En nu wilde ik zo graag mijn slee proberen. Zou u nu misschien . . . ."

Meneer Snibber begint te lachen. „Jij wilde nu dat ik het even voor je liet sneeuwen, hè?"

Ankie van Putten knikt.

„Vooruit dan maar," zegt meneer Snibber vrolijk. „Ga je sleetje maar halen. Maar niet te lang, hoor."

„Ja, meneer, nee meneer," roept Ankie van Putten blij. Dan holt ze

weg om haar slee te gaan halen. Lachend loopt meneer Snibber de kamer binnen en draait de knop van de machine op sneeuw.
„Wat gaat u nu doen?" vraagt meneer De Wit.
Dan vertelt meneer Snibber hem alles over het mooie met haar slee. „Dat komt mooi uit," zegt hij, „want sneeuw had ik nog niet geprobeerd."
En terwijl ze samen voor het raam gaan staan, zien ze hoe de dikke grijze wolken boven het dorpje komen drijven. Even later vallen de eerste sneeuwvlokken en in een ommezien is de hele straat wit.
Dan wordt er weer gebeld.
Als meneer Snibber heeft opengedaan, staan er twee mannen voor de deur.
„Komt u binnen," zegt meneer Snibber vriendelijk. „Wat kan ik voor u doen?"
„Dat vertellen we u binnen wel," zegt de langste. In de gang slaan ze de sneeuw van hun jassen.

Mijnheer SNIBBER en de weermachine

Meneer Snibber loopt voor hen uit. In de kamer blijven ze staan. „We zullen het maar meteen vertellen," zegt de langste. „Wij willen hebben dat het vannacht op het marktplein heel erg mist. Kan dat?"
„Natuurlijk kan dat," zegt meneer Snibber.
„Prachtig," zegt de lange man. „Hier is honderd gulden en we rekenen erop. En denk eraan. Als het vannacht niet genoeg mist, komen we morgen wel even terug. Goed begrepen?"
Dan gooit de lange men een briefje van honderd gulden op tafel en voordat meneer Snibber nog iets kan zeggen, zijn ze al verdwenen.
Verbaasd kijken meneer Snibber en meneer De Wit elkaar aan.
Ze praten nog even over de twee mannen. Dan wordt er weer gebeld.
„Het loopt storm," zegt meneer Snibber en gaat weer naar de deur. Dit maal staan er twee politieagenten.
„Dag meneer Snibber," zegt de ene agent. „Mogen we even binnen komen?"
„Natuurlijk," antwoordt meneer Snibber. „Komt u binnen."
Binnen vertelt de agent waarvoor ze komen.
„Kijk," zegt hij. „U hebt er natuurlijk niet aan gedacht, maar met die weermachine hebt u heel wat uitgehaald."
„Uitgehaald?" roept meneer Snibber. „Wat dan?"
„Kijk, door dat onverwachte sneeuwbuitje van u zijn drie oude dametjes en een oude men uitgegirden. We moeten u wel verzoeken het niet meer te laten sneeuwen." Meneer Snibber is geschrokken.
„Daar had ik helemaal niet aan gedacht," zegt hij. „Ik zal hem meteen afzetten." Hij draait meteen de knop op mooi weer. „Ziezo," zegt hij. „Dat was dat. Maar eh... ik hoop dat ik het wel mag laten misten, vannacht."
„Laten misten?" vragen de agenten tegelijk. „Waarom wilt u dat?"
Dan vertelt meneer Snibber over de twee mannen die hem honderd gulden hebben gegeven om het te laten misten. Als hij uitverteld is, zegt de ene agent „Zozo," en ook de andere agent zegt „Zozo." Ze gaan samen even op de gang staan praten en dan komt de ene agent weer binnen.
„U laat het maar misten, hoor," zegt hij opgewekt. „Alleen wilden we graag weten boa die mannen er uit zagen."
Dat vertelt meneer Snibber hem ook. Tevreden gaan de agenten weg.
Binnen kijken meneer Snibber en meneer De Wit elkaar verbaasd aan. „Ik zal een boon zijn als ik daar iets van snap," zegt meneer Snibber dan.
„En ik zal ook een boon zijn als ik er iets van snap," zegt meneer De Wit. „Dus worden we samen twee bonen als we er iets van snappen."
Daar lachen ze samen nog wat om. Dan gaat meneer De Wit naar zijn eigen huis. Meneer Snibber neemt een boek en gaat wat zitten lezen.
Daarna maakt hij een wandelingetje. En 's avonds om tien uur als hij naar bed gaat, zet hij de machine op zware mist.
Na het opstaan is meneer Snibber met de weermachine aan de gang gegaan. Terwijl hij eraan knutselt, komt meneer De Wit op visite en nog even later wordt er weer gebeld. Als meneer Snibber open heeft gedaan ziet hij dat het dezelfde twee agenten zijn van de vorige dag. „Dag, meneer Snibber," zegt de agent. „Mogen we nog even binnen komen?"
Dat mag natuurlijk en binnen in de kamer vertelt een van de agenten wat er is gebeurd. „De twee mannen," vertelt hij, „waren twee boeven die badden willen inbreken bij de bank op het marktplein. Daar konden ze natuurlijk geen helder weer bij gebruiken. Maar wij hadden meteen door dat het geen zuivere koffie was en bebben het hele marktplein omsingeld. Zo werden de twee boeven gevangen."
„Geweldig," roepen meneer Snibber en meneer De Wit. „Dat is fantastisch."
„Inderdaad," lachen de agenten, „maar het leukste komt nog. Er was een beloning uitgeloofd voor het opsporen van dat tweetal en die krijgt u nu."
„Dat is nog geweldiger. Dat moeten we vieren. Hier, meneer De Wit. Haalt u even wat gebakjes. Dan maak ik koffie voor de heren."
En een kwartiertje later zitten ze gezellig achter de koffie met gebak. „O ja," zegt dan de ene agent. „We wilden u nog iets vragen."
„En wat wilde u vragen?" vraagt meneer Snibber opgewekt.
„Ja, ziet u," gaat de agent verder, „wa hebben volgende week een openluchtconcert van de politiekapel. Nu wilden wij vragen of u er dan voor kunt zorgen dat het een beetje mooi weer is."
Meneer Snibber krabt eens aan zijn kin. Dan schudt hij zijn boofd. „Ik ben bang dat dat niet zal gaen," zegt bij.
„Niet zal gaan?" roepen de agenten. „En waarom niet?"
„Ik heb bedacht dat zo'n weermachine een beetje gevaarlijk speelgoed is," gaat meneer Snibber verder. „Daarom heb ik besloten er een schoenpoetsmachine van te maken."
De agenten kijken erg teleurgesteld. „Dat is jammer," zeggen ze.
„Tja," zegt meneer Snibber. „Jammer, maar niets aan te doen. Maar ik kan u wel iets anders beloven."
„Wat dan, meneer Snibber?" vraagt de ene agent.
„Nou kijk," antwoordt meneer Snibber. „Als het de volgende week regent bij het openluchtconcert, worden uw laarzen natuurlijk erg modderig. Nou, als dat zo is, mag u ze bij mij gratis laten poetsen. Is dat goed?"
Dan lachen de twee agenten en meneer De Wit lacht mee.
Dan drinken ze nog een kopje koffie en eten nog een gebakje. En iedereen is blij dat dit avontuur zo gord is afgelopen.

MIJN BESTE PRESTATIE

door JAN JANSSEN

HET afgelopen jaar heb ik zoveel mooie wedstrijden gereden, dat ik niet eens meer durf te geloven dat dit ooit nog eens terugkomt. Ik won de zware voorjaarskoers van Parijs naar Nice, de beroemde koers naar de Zon; in de Tour de France heb ik heel fijn gereden en twee etappezeges behaald, met de groene trui als dé beloning. Een van mijn mooiste ritten was toen een ijzingwekkende Pyreneeënetappe, waarin ik tweede werd achter een Spanjaard. Moet je je voorstellen: Jan Janssen uit het vlakste stukje vlak van Holland overwint de meest barbaarse Pyreneeencols vóór alle groten. Maar ik móést toen wel, om mijn ernstige mededinger naar de groene trui, de pijlsnelle Belg Ward Sels, te verslaan. Let maar eens op die

Sels is een gevaarlijker sprinter dan zijn leermeester Rik van Looy.

Zowel Sels als Van Looy waren twee van mijn concurrenten in de bikkelharde strijd om het wereldkampioenschap. Die werd gevoerd in het Alpenplaatsje Sallanches, zoals de meesten nog wel zullen weten. Peter Post had mij al gewaarschuwd en gezegd dat ik hoe dan ook Van Looy moest verslaan. Als de „Keizer van Herenthals" immers wederom de regenboogtrui zou winnen, zou hij een heel jaar lang in heel België de lakens uitdelen. En de Nederlandse renners, die hij veel te gevaarlijk en lastig vindt, zouden in geen enkele Belgische wedstrijd meer aan bod komen. Peter zei mij dat hij alles zou doen om mij in de zo fel begeerde trui te helpen. De andere leden van de Nederlandse ploeg, zoals Jo de Haan, Zilverberg, Geldermans, Arie den Hartog en anderen, beloofden hetzelfde.

Eerlijk, ik heb mijn trui voor een groot deel te danken aan mijn Nederlandse ploegmakkers. Deze jongens hebben zo ontzettend sterk gereden, dat zij het hele veld met de sterkste renners van de wereld hun wil konden opleggen. Want ik zal je vertellen dat Rik van Looy enorm gevochten heeft die dag. Altijd zat hij vooraan, steeds gereed om als een tijger er vandoor te gaan of om vluchtelingen terug te halen. En ik wilde ook zo graag ontsnappen, maar dan kwam Peter Post weer naast mij rijden om te zeggen. „Wacht nog even, Jan. Jouw tijd komt nog." Ik voelde dat ik die dag alles kon. En toen enkele ronden voor het eind Poulidor en Adorni, die allebei zo ontzaglijk vurig wilden winnen, met een razende spurt wegsprongen, riep Peter: „Erop los, Jan. Dit wordt de beslissing." Ik moest trouwens ook uit die grote massa weg. Ik durfde het niet te laten aankomen op een massasprint. Je moet weten dat er bliksemsnelle sprinters tussen zijn die mij gemakkelijk kunnen verrassen. Er wordt in zo'n massasprint altijd zo gevaarlijk geduwd en aan trulen getrokken. Iedereen slingert over de weg om anderen te „snijden". En lieden als Van Looy zijn grootmeesters in dit hachelijke spel. Sels kan er trouwens ook wat van. Nee, ik moest zover mogelijk wèg van het peleton. Met Poulidor, die toch een goede klimmer is, en de slimme Adorni, stoof ik steeds als een berggeit die Col de Passy op. Ik voelde wel hoe achter mij het peleton steeds dreigender naderbij kwam, maar mijn twee vluchtmakkers hadden ook geen zin zich weer te laten opslokken door de massa. Dus zij trapten net als ik voor wat ze waard waren. En dat was niet gering. Bovendien deden mijn Nederlandse ploegmaten alles om het tempo van het peleton te drukken. De afloop is bekend. Ik voelde geen angst voor Adorni en Poulidor, hoewel ik wist dat ze beiden een formidabel eindschot hebben. Ik reed echter zo lekker, dat ik alleen nog maar even mijn rug moest krommen om die kostbare regenboogtrui in de wacht te slepen. Wat een heerlijke wedstrijd!

WALT DISNEY

Knabbel en Babbel

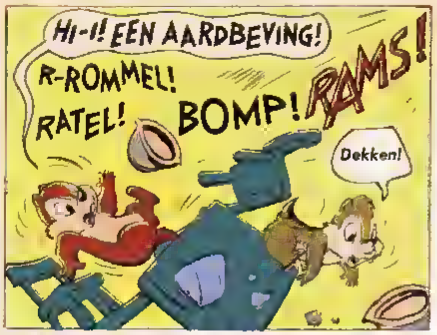
HI-I! EEN AARDBEVING!
R-ROMMEL!
RATEL!
BOMP!
RAMS!
Dekken!

Ho ho ho! Het gaat geweldig! Wat ben ik toch knap!
Haor! Die stem! Die klinkt (oemps!) bekend!

Het is DONALD DUCK . . . met de een of andere machine!
Ik steek alle andere notenplukkers de loef af met mijn boomschudder!

Ik verzamel ze als ze nog groen zijn en leg ze dan onder hete lampen om ze rijp te laten worden!
PRR-R-R!
SLRRPS!

Nog een keer schudden is voor die baam wel genoeg! Ik heb het hele bos in een wip schoongeschud!
TSJAK-A TJAK!
SMAK!

Misschien kan ik hem wel verhuren als vermageringsopparoot, als de notentijd voorbij is!
BROEM!

HELP!
Nog één keer schudden is voor ons ook genoeg!
BROEM!

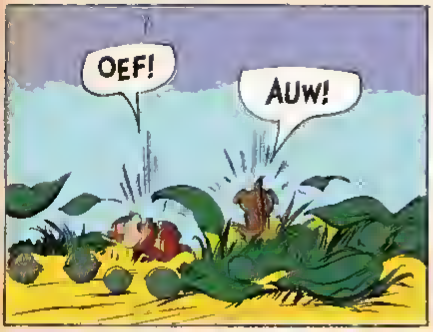
OEF!
AUW!

Bobbel, we moeten iets doen om Donald tegen te houden vóór hij al ons eten meeneemt!!
Wat don? Naar hem toe gaan en hem vragen weg te gaan?

Ik heb een idee! We rollen deze grote steen in het uiteinde van de zuiger!

OE!
Hij heeft een steen opgezogen! Ik wist niet dat hij zo krachtig was!
STOMP!

Het ding zit verstopt! Maar ik zal de luchtstroom omkeren, dan blaast hij weer uit!
KLIK!

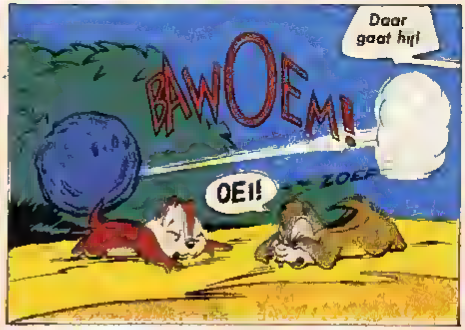
Daar gaat hij!
BAWOEM!
OE!
ZOEF

Goeie grutten! We hadden ons wel kunnen bezeren! We moeten iets anders bedenken!

Nou, deze baam heeft zijn beurt weer gehad! Nu ga ik maar eens naar die boom daar!
TJOEK!
TJOEK!
TJOEK!

Kom! Ik heb een ander idee! We hebben scherpe tanden, niet?
Wat gaan we doen? Donald BIJTEN?

Nee! Hij smaakt vast niet lekker! Hij wil graag noten hebben! Nou, hij krijgt meer noten dan hij verwacht!
TJOEK! TJOEK!

Vlug! We knagen deze tak door vlak boven zijn hoofd!
En dan bams daar gaat-ie!

Ik word vast beroemd als de grootste NOTENKRAKER van Duckstad! Mis schien wel van de wereld!
SMAK!

Daar gaat ie! VAN ONDEREN!
Hou je vast!
KRAAK!

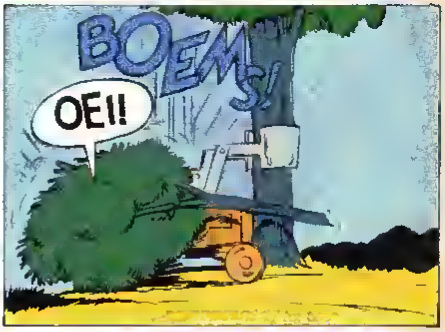
BOEM!
OEI!

Oef! Die machine kent zijn eigen kracht niet! Noten rapen blijkt GEVAARLIJKER te zijn dan ik dacht!

Hé . . . Wa-acht eens heel eventjes! Daar staan de indrukken van kleine tandjes op het eind van de tak! Ik geloof dat er een paar kleine hartige lastpasten in de buurt zitten!

En ik weet WIE! Maar ik laat mijn zaakjes niet in de war sturen door een paar plaaggeestjes!

Deze staten parasol beschermt me wel tegen zulke aanvallen van boven af!
PLOP!

Wat doen we nou?
We gaan eerst uit deze boom vóór we eruit geschud worden, en dan zal ik iets nieuws bedenken!

Ik pak dit witte laken en jij pakt een stok!
Een witte vlag? Waarom?
ZJOEP!

Om te laten zien dat we het goed menen!

Even later . .
Hé! Wat willen jullie nou weer?
Wapenstil stand!! We willen vrede!

Wat bedoel je?
We zullen je niet meer plagen! Je mag alle noatjes uit het hele bos hebben!

Wat steekt daar achter?
Maar ALSJEBLIEFT, kom niet aan die walnatenboom daar!

Walnotenboom, hè? Ik ben blij dat je me erop hebt gewezen! Dank je!
BROEM!
Ik houd van walnoten!
SMAK!
BONK!
W-wat is DAT?
WESPEN!
BZZZZZ!
OEW!
HELP!
AUW!
AUW!
AUW!
Z Z Z Z Z Z Z Z Z
Nou, Donald had nooit verwacht dat hij zich in zo'n nest zou steken!
Wat voor nest?
Een WESPENNEST, natuurlijk!

Lucht in blik

Bij de groenteman kun je een blik sperziebonen of doppertjes krijgen. In sommige landen is ook drinkwater in blik verkrijgbaar. Maar nu komt een Engelse firma op de markt met blikjes gevuld met lucht. En je kunt nog uitzoeken ook: Echte Engelse lucht of lucht uit de Schotse Hooglanden. Er is ook mist in blik en van die heerlijke industriedamp uit Manchester. Echt een leuk souvenirtje om mee te nemen naar huis.

Dieren-rust

De directeur van een Engelse dierentuin meent dat de dieren ook regelmatig een rustdag moeten hebben. Hij heeft dan ook bepaald dat de tuin voortaan één dag in de week gesloten zal zijn. Alle beestjes groot en klein mogen er dan een gemakkelijk dagje van maken en ze mogen heerlijk uitrusten van het „almaar bekeken worden".

dijes en datjes van Donald Duck

Vrouwtje miauwtje

Als vrouwtje Miauwtje
Trekt aan het touwtje,
Dan danst in het stadje
Elk hondje, elk katje,
Dan huppen de huisjes
En hossen de muisjes,
De orgels gaan spelen,
De vogeltjes kwelen,
De vlaggetjes wasien,
De molentjes draaien,
De regen gaat zingen,
De kikkertjes springen
Trekt vrouwtje Miauwtje.
Héél hard aan het touwtje
Dan danst heel het stadje
De hoelawarstje!
De hoelawarstje,
De hoisdehil,
Eén ruk aan het touwtje,
En 't stadje staat stil!

Nelly Donker

Heb je die al?

T[illegible]ECHT pronkt Hongarije op [illegible] postzegels met de prachtige [illegible]. Dit naaldwerk, dat al jaren een wereldberoemdheid geniet wordt vervaardigd in de streek gelegen tussen de rivieren Donau en Theiss.

Op de hier afgebeelde postzegel uit een serie van tien stuks, die in februari 1960 verscheen zie je een Hanaskanten kleedje afgebeeld.

Toen de ko[illegible]m van Engeland [illegible]ook enthousiast postzegelverzamelaarster) deze serie zegels te zien kreeg, was ze zo verrukt over het mooie kantwerk, dat ze onmiddellijk een groot aantal van dergelijke kleedjes in Hongarije bestelde.

Kort geleden is er in Hongarije wederom een serie postzegels met nieuwe kantmotieven erop uitgegeven.

Het waren er ditmaal acht die in februari van dit jaar verschenen.

Zwart afgevend metaal

Wanneer je metalen armband, ketting of broche zwart afgeeft, kun je deze narigheid zelf heel gemakkelijk oplossen.

Je wrijft het metaal met een katoenen lapje goed schoon, waarna je het zorgvuldig met blanke nagellak bestrijkt. Je moet er wel voor zorgen dat je geen schakeltje of plekje overslaat. Als de lak droog is, kun je je sieraden dragen zonder ergernis over het zwart afgeven.

Nadat er in Huize Kirrin is ingebroken, wordt George ontvoerd. Het zwervertje Jo komt een briefje brengen, waarin staat dat de kinderen het tweede belangrijke aantekeningenboekje van oom Henk aan de bandieten moeten geven, in ruil voor de vrijlating van George en Timmie. Dick zal proberen erachter te komen wie die boeven zijn.

de vijf op avontuur

door ENID BLYTON

illustratie
TED MATHIJSEN

DICK bleef met ingehouden adem staan luisteren. Hij hoorde alleen maar het ruisen van de bomen om zich heen en een keer het piepen van een veldmuisje. Het was een donkere avond: de maan ging schuil achter dikke regenwolken. Zat er iemand vlak bij hem tussen de struiken verborgen of kon hij veilig een schuilplaats zoeken en wachten?

Hij dacht even na en kwam tot de conclusie dat het niet waarschijnlijk was dat iemend de achterkant van het huis in de gaten hield, nu daar alles donker was.

Hij overlegde even waar hij zich zou kunnen verstoppen, en kreeg een idee. „Ik klim in een boom," dacht hij. „Waarom zou ik niet die dikke boom nemen die vlak bij het tuinpad staat? Als de wolken wegtrekken, zal ik misschien de men zien die het pakje komt weghalen. Dan laat ik me naar beneden zakken en ga hem achterna."

Hij klom in een elk, die zijn dikke takken tot over het tuinpad uitbreidde. Hij zocht een gemakkelijk plekje en wachtte.

De klok begon net elf te slaen, toen de deur van de keuken openging, Dick zag Juul naar buiten komen. Hij had een pakje onder zijn arm.

Dick zag Juul snel het paadje langs komen en voelde dat hij om zich heen keek. Dick durfde niet te laten merken dat hij vlak boven zijn broer zat! Hij hoorde hoe Juul het pakje onder de steen legde an die toen weer op zijn plaats liet vallen. Het licht van de zaklantaarn die Juul in de hand hield, danste terug lengs het tuinpad naar de keukendeur. Toen viel de deur met een slag weer dicht.

En nu durfde Dick nauwelijks meer te ademen. Wie zou het pakje komen halen? Bevend van opwinding luisterde hij. De wind ritselde door de bladeren en dit geluid klonk zo vlakbij, dat hij ervan schrok. Vijf minuten verstreken zonder dat er iemand kwam. Toen hoorde hij een zacht gerucht. Kroop er iemand door de heg? Dick spande zijn ogen tot het uiterste in, maar het enige wat hij zag, was een donkere schim die zich scheen te bewegen. Het duurde echter even voor hij er zeker ven was dat de schim een menselijk wezen was en geen struik. Toen hoorde hij duidelijk iemand hijgen en aan de zware steen trekken! Het pakje werd weggehaald!

Met een doffe slag viel de steen terug op zijn plaats. De schim sloop terug naar de beg. De onbekende die het pakje had gehaald, ging er nu mee vendoor.

Dick liet zich onhoorbaar naar beneden glijden. Hij had schoenen met rubber zolen aan die geen enkel geluid maakten.

Hij glipte door een groot gat in de heg en aan de andere kant bleef hij staan om te proberen de man te ontdekken. Ja, daar zag hij de gedaante langs een smal landweggetje lopen. Dick volgde onhoorbaar en bleef zo dicht mogelijk bij de heg.

Hij bleef op veilige afstand van de onbekende, die over een bek klom en de laan insloeg die daarachter lag. Maar eensklaps bleef de gedaante staan en liet een serie uilenkreten horen die Dick het bloed in de aderen deden stollen.

O ja, natuurlijk, dat was immers het afgesproken teken dat het pakje gehaald was! Dick bewonderde de uitstekende nabootsing van de uilenroep. De gedaante liep weer verder. De onbekende had er blijkbaar geen flauw vermoeden van dat hij werd gevolgd, want hij deed helemaal geen moeite zich verborgen te houden. Hij volgde het laantje en stak toen een weiland over.

Dick wilde hem weer volgen, toen hij stemmen hoorde. Er werd heel zacht gesproken en hij kon er geen woord van verstaen. Hij kroop weg in de schaduw van het hek dat bet weilend scheidde van de laan. Eensklaps hoorde hij een luid gebrom en een fel licht priemde door de duisternis. Dick was blij dat hij achter het hek kon wegkruipen. Er stond een auto in het weiland! De onbekende had de auto gestart an reed er nu mee naar het bek.

Dick deed zijn uiterste best om te zien wie er in de auto zat. Hij zag niet wie er achter het stuur zat. Maar waar was de andere persoon dan gebleven, de man met wie de onbekende had gepraat? Was die niet meegegaan? Dan moest Dick op z'n hoede zijn.

De auto draaide de laan in, ging sneller rijden en was weldra uit het gezicht verdwenen. Dick bleef doodstil zitten, want hij was er zeker van dat er nog iemand in de buurt was.

En ja hoor, hij hoorde even later iemand snuiven. Een schaduw passeerda hem en sloeg de richting van Huize Kirrin in.

In een wip was Dick weer op de heen. De onbekende kon hij wel achtervolgen! Dick was nieuwsgierig waar hij heen ging.
De laan door, over het hek en terug naar de heg die de achterkant vormde van de tuin van Huize Kirrin, dat was de weg die de onbekende nam.
Waarom ging de man terug naar het huis? Dick begreep er niets van. Hij hoorde de onbekende door de heg kruipen en volgde hem. De geheimzinnige gedaante sloop langs het tuinpad naar het huis en keek door een van de donkere ramen naar binnen.
„Hij is zeker van plan in te breken en de hoel overhoop te halen," dacht Dick en hij begon zich kwaad te maken. Hij nam de gedaante bij het raam eens nauwkeuriger op. Die leek hem niet zo erg groot. Dick echtte zich best in staat de indringer te overmeesteren. Hij zou Juul te hulp roepen en misschien zou hij erin slagen de onbekende zolang vast te houden, tot Juul op het toneel was verschenen.

„Misschien kunnen wij ook een gijzelaar gevangen nemen," dacht Dick grimmig. „Dan kunnen we ruilen — oog om oog, tand om tand!"
Hij wachtte tot de schaduw zich van het raam afgewend had, en sprong hem toen op zijn nek. Zijn slachtoffer viel onmiddellijk onderstboven en gaf een gil van schrik.
De onbekende was nog kleiner en zwakker dan Dick had gedacht, maar hij vocht als een leeuw! Hij beet en krabde en sloeg en schopte zo hard als hij kon en samen rolden ze om en om, terwijl de dahlia's van het bloemperk waarin ze terecht waren gekomen, de een na de andere sneuvelden. Dick schreeuwde zo hard als hij kon om Juul.
„Juul! Juul! Help! Juul!"
Juul hoorde hem. Hij holde naar buiten. „Dick, Dick, waar ben je? Wat is er aan de hand?"
Hij richtte zijn zaklantaarn op de plaats waar het geschreeuw vandaan kwam en zag Dick met

iemand vechten. Om beide handen vrij te hebben liet hij z'n zaklantaarn vallen; toen rende hij Dick te hulp. Het duurde niet lang of ze hadden de gedaante, die vocht als een tijger, te pakken en sleepten hem naar de achterdeur. Dick had intussen de stem van het slachtoffer herkend. Maar dat kon toch niet waar zijn...! En toch was het waar! Het was Jo! Ze sleepten haar naar binnen en toen ze daarin geslaagd waren, zakte ze in elkaar. Ze snikte en bruilde en wreef over haar krabben en builen, terwijl ze de twee jongens uitschold voor alles wat mooi en lelijk was. Anneke en Joan stonden stomverbaasd naar haar te kijken. Nu begrepen ze er helemaal niets meer van.

„Breng haar naar boven," zei Juul. „Stop haar in bed. Ze is helemaal van streek. Ik trouwens ook. Ik zou haar niet zo van katoen gegeven hebben als ik geweten had dat het Jo was!"

„Ik had er geen flauw idee van," stamelde Dick en hij wreef met zijn zakdoek over zijn vuile gezicht. „Maar goele hemel, wat een wilde boskat is ze! Moet je eens zien hoe ze me gebeten heeft!" „Ik wist niet dat jij het was, Dick; heus, ik wist het niet," huilde Jo. „Je sprong eensklaps boven op me en toen vocht ik terug. Ik zou je niet zo gebeten hebben als ik geweten had dat jij het was."

„Je bent een gemeen verraderlijk nest," zei Dick terwijl hij naar de beten en krabben in zijn arm keek. „Je zei dat je niets afwist van de man die je dat briefje gaf, maar je wist heel goed dat hij tot een bende dieven en ontvoerders hoort. Je bent geen haar beter dan de kerels van die bende."

„Ik heb niets met ze te maken," zei Jo. „Lieg niet!" schreeuwde Dick, die zich hoe langer hoe meer opwond. „Ik zat in een boom toen je dat pakje onder de steen vandaan haalde, ja, en ik ben je gevolgd naar die auto. Toen je terugging hierheen, liep ik weer achter je aan! Je kwam zeker terug om iets te stelen?"

„Nee," zei Jo en slikte.

„Dat is wel waar! Morgen zullen we je aan de politie overgeven." „Ik kwam niet terug om iets te stelen," hield Jo vol. „Ik kwam voor iets anders terug." Haar haren hingen voor haar ogen en ze gluurde doodsbenauwd van de een naar de ander. „Ja, dat kun je gemakkelijk zeggen! En waarvoor kwam je dan terug? Zeker om nog eens te proberen Timmie te verdoven?" zei Dick smalend.

„Nee," zei Jo met een ongelukkig gezicht. „Ik kwam alleen maar terug om jullie te zeggen dat ik je naar de plaats wilde brengen waar George gevangen gehouden wordt... als jullie me niet verraden. Mijn vader zou me half vermoorden als hij wist dat ik hem verraden had. Het is waar dat ik dat pakje ben komen halen; dat *moest* ik doen. Maar ik weet heus niet wat er in zat of waar het voor dient. Ik moest het naar de plaats brengen die Joris me aangewezen had. Ik moest doen wat Joris zei. En toen ging ik terug om jullie te vertellen wat ik weet. En als dank werd ik zo door jullie ontvangen." — Vier paar ogen boorden zich in die van Jo en ze sloeg haar handen voor haar gezichtje. Dick trok die handen

weg en keek haar aan. „Luister eens," zei hij, „het is voor ons heel erg belangrijk of jij de waarheid spreekt. Weet je heus waar George gevangen wordt gehouden?" Jo knikte. „En ben je bereid ons daarheen te brengen?" vroeg Juul, zijn stem streng en koud. Jo knikte weer. „Ja, dat zal ik doen. Jullie zijn gemeen tegen me geweest, maar ik zal je laten zien dat ik niet zo slecht ben als jullie denken. Ik zal jullie naar George brengen."

Het bleef even stil en ze hoorden allemaal heel duidelijk de klok in de gang slaan. „Een uur," zei Joan. „Een uur al! Juul, we kunnen vannacht niets meer doen. Dat zigeunerkind is niet in staat jullie ergens naar toe te brengen, ze is totaal op. Ze kan nauwelijks op haar benen staan." „Ja, je hebt gelijk, Joan," zei Juul, hij liet het plan varen om nog die nacht te proberen George op te sporen. „We zullen tot morgen moeten wachten. Het is heel jammer dat de telefoon niet werkt. Ik geloof werkelijk dat we nu de politie moeten vertellen wat we weten."

Jo hief onmiddelijk het hoofd op. „Dan vertel ik jullie niet waar George is," zei ze. „Weet je wel wat de politie met me zal doen als ze me te pakken krijgen? Ze stoppen me in een opvoedingsgesticht en dan kom ik er m'n hele leven niet meer uit. Want ik ben een slecht meisje en ik doe lelijke dingen. Maar ik heb nooit de kans gekregen om goed op te passen."

„Iedereen krijgt vroeg of laat die kans," zei Juul vriendelijk. „Jij zult de jouwe ook krijgen, Jo, maar zorg dat je hem aangrijpt als hij komt. Goed, we zullen de politie er buiten laten als je ons beloofd dat je ons naar George zult brengen. Afgesproken?" — Jo knikte. Toen liet ze zich gewillig door Joan naar boven brengen. „In mijn kamer staat een divan," zei Joan tegen Juul. „Daarop kan ze vannacht slapen. Maar al is het nog zo laat, ze gaat eerst in bad."

Een half uur later lag Jo op de divan in Joans kamer. Ze was zo schoon als wat, hoewel ze nog van top tot teen onder de builen en schrammen zat. Haar haren waren gewassen en gedroogd en met haar krullen leek ze meer op George dan ooit tevoren. Ze had een beker dampende melk en een paar boterhammen op een blaadje naast haar bed staan. Joan ging naar de gang en riep naar Juuls kamer: „Juul! Jo ligt in bed. Ze heeft jou en Dick nog iets te vertellen!"

Dick en Juul trokken kamerjassen aan en gingen naar Joans kamer. Ze herkenden Jo bijna niet. Ze had een pyjama van Anneke aan en ze zag er ontroerend kinderlijk uit. Jo ontving hen met een glimlach. „Wat heb je ons te vertellen?" vroeg Juul.

„Ik moet een paar dingen opbiechten," zei Jo, in de beker melk roerend. „Ik voel me nu goed — goed schoon en zo. Maar misschien voel ik me morgen weer net als altijd, en dan zou ik het jullie niet durven vertellen. Daarom moet ik het nu maar doen."

„Ga je gang," zei Juul.

Het lijkt nogal belangrijk wat Jo te vertellen heeft! Zou het in verband staan met de ontvoering van George? Volgende week kunnen jullie er meer over lezen.

Tot de nieuwste „De Vijf"-boeken behoren o.a. De Vijf als detectives - De Vijf en de verdwenen geleerden - De Vijf en de schat van de strandjutter - De Vijf op de oude boerderij.

TOM POES en de H-H-HANDSCHOENEN

WAT MOET DAT WORDEN, ALS EEN VAN DIE BRUTEN WINT EN ALLEBEI DE HANDSCHOENEN KRIJGT?
ER ZAL GEEN OVERWINNAAR ZIJN, HEER OLLIE. DE HANDSCHOENEN ZIJN EVEN STERK...
...ZE ZULLEN ALLEBEI VERLIEZEN.
HOU OP!
HOU OP!
KIJK! NU GAAT HET GEBEUREN!
NOU KRIJG JE TOCH EEN KLAP...
STOP!
STOP!
NIET MET DE HANDSCHOENEN TEGEN ELKAAR SLAAN!

BRWANG!
DAT WAS EEN GOEDE LIST, TOM POES. IK HAD HET ZELF BIJNA NIET BETER KUNNEN BEDENKEN.
WEE! WEE!
WAT EEN RAMP!
ONTZETTEND! ONTZETTEND!

DONALD DUCK — Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V. Nederland: Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497. Telefoon 020-731361. Giro 119.131 (alleen voor postabonnementen à / 3,25 per 13 nummers). Prijs 35 ct., per week 25 ct. **Ned. Antillen en Suriname:** / 14,40 per jaar. **België:** De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumontstraat 24, Berchem-Antwerpen. Telefoon 396164. P.C.R. 86491. Prijs 6 fr. **Overig buitenland:** / 22,— per jaar. Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan elf te staan.
1964 Walt Disney Productions